

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní zprávy

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Prodáván:
Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Základní penáží dají se pomoci peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.
Dopisy z kruhů členství ochotně uveřejňujeme. Musí být slušné, psané bez smyslu někomu osobně poškozující a nepopelný plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Konečně pozná Clarence Darrow ze své vlastní zkušenosti, jak draho přijde pomoc právních rádců.

Plukovník Watterson poznal teď, co mnozí lidé vědí již dávno. Když vynesete kočku z ohně, že vás poškrábe.

Kdyby si nebyli Rockefeller a Carnegiem rozdělili mezi sebou loviště, jeden z nich už by byl dávno na žebračké mošně.

Pan Shuster jest banketován v Anglii na všech místech, kde se jen ukáže. Dokud byl v Persii Anglie mu dávala zcela něco jiného než bankety.

Senátor Hoke Smith z Georgie stojí jako Horatius sám na mostě a bojuje proti každé pensijní předložce. To jest nemylným znamením, že nebová žádné touhy běžeti někdy za presidenta.

Soudé podle výpovědí svědků před výborem, který vyšetřuje jateční trust, člověk by se mohl domýšleti, že jatkaři zabíjejí dobytek a prodávají lidem maso pouze z lásky k lidstvu a z čistě dobročinnosti. Pak ale ty miliony, které vydělali, jsou vedlejším výrobkem — by-product?

Byla vydána papežská Bula, kterou se exkomunikuje Pokrok z lůna církve presbyterně-svobodomyšlné. Tím hrdějšími jsme na svou svobodomyšlnost. Ó, jak snadno dostali bychom se zpět do lůna církve. Spravilo by to pár "puffů", jimiž by se hnala voda na mlýn, ve kterém se ze svobodomyšlnosti melou krásné kulaté dollárky pro svatou "stolicí".

Po afféře Luetzow-Bergrové v kongressu, mají naši čeští socialisté dosud práva nazývat se Čechy? A jest-li jsou Čechy, mají práva nazývat se socialisty? Socialismus zde v Americe a v nás v Čechách jest napřed německou institucí a pak teprve lidskou. — a zastaví jeho další se šíření. Což náš lid nikdy neprohledne? Postavení takových akrobatů, kteří se snaží zbalancovati mezi socialismem a českým by bylo věru směšné, kdyby nebylo k pláči.

"Jdi a udělej republiku." Řekla přý čínská císařovna vdova Yuan Si Kajovi. Dobře ví, proč to řekla. Jak dlouho může trvati republika v národě, který jest nábožensky zfanatisován, nevdělaný, zotročilý, neuvědomělý. K tomu jest třeba jiného druhu lidu než jakými jsou dnešní Číňané, a by si dovedli vládnouti sami sobě. Dejte malému dítěti bříťku. Jak mizernou vládu může býti republika toho vidíme důkazy hned u našich sousedů, Mexikánů, kteří snad přece jsou vyspělejšími než Číňané — a přece neschopní vládnouti sami sobě. Co můžeme očekávati od masu čínskému lidu?

Američané se pozastavují nad úkazem, klesnutí vysíchovalectva z Německa a vůbec ze země, odkud sem přicházel láduocel a inteligentní vysíchovalectvo. Řívala doba, kdy dělník mohl si snadněji vydělávati v Americe lepší živo-

byti než v Evropě, mohl zajistiti svým dětem lepší existenci. Ta doba je dnes pryč. Cena životních potřeb se znoklikanásobila a cena práce zůstala prakticky touže jakou byla před 25 lety. Neří již těch věch v Americe, jaké sem druhdy lákaly lid. Evropa pokročila rychle v průmyslu a skýtá dnes svému lidu více příležitosti k uplatnění se než Amerika a proč by sem tedy lidé jezdili? Dále politické poměry se tam zlepšily. Lidu dostává se stále více a více práv a volnosti. U nás je tomu skoro obráceně.

První a u mnohých kongresníků také jedinou snahou v kongressu jest, aby byli zvoleni zase znovu. Proto nejen hlasují, ale i pracují pro zbytečná povolování milionů na přístavy, řeky a veřejné budovy a staví se každému pokusu o šetření v tom směru na odpor. Dokud nějaká Skřecená Lhota v jejích distriktech může z toho dostati pár tisíce, musí se hlasovat o vyhazování milionů z národní pokladny. Každý mluví o tom, že by se mělo začít šetřit — noviny o tom stále píší — ale když někdo navrhuje, aby se začalo šetřit opravdu — jako když do vos píchne. Demokraté a republikáni jsou v tom za jedno. To tak. Přece musí přinést do svého distriktech něco — nějaký podíl na velkém lupu a proto se hlasuje o povolení milionů, které jsou zcela vyhozeny.

1.) **Poněvadž** Pokrok Západu považuje za svou novinářskou povinnost a své poslání podávati zprávy o sběhnutých se událostech a objektivní úvahy o veřejných otázkách, **proto** — jako časopis nemá žádné ceny. 2.) **Poněvadž** P. Z. považuje náboženský názor neb přesvědčení každého člověka za věc jeho a čistě soukromou, (někdy i nejvyšší cenný majetek), do které nikomu nic není a veřejnosti již docela ne, **proto** jest Pokrok listem bezzástavním. 3.) **Poněvadž** považuje Pokrok za povinnost každého osvíceného člověka (a osvícení lidé nejsou jen mezi presbyterně-nevěrečkou sektou) uznávati dobré vlastnosti, skutky a charakter každého člověka, tedy i odpůrců a lidí jiného smýšlení, **proto** jest listem — obojetným. K takové logice došla i dneš. svobodomyšlnost, která není organizovanou náboženskou sektou — za posledních 6 let činnosti a teď docela vůdcovství šarlatána, jehož demagogství převyšuje všechny papeže středověku. Může se nám kdo diviti, že rozhodně odmrštujeme kráčet v takové společnosti? Brání nám v tom účta před naší vlastní svobodomyšlností a tím co ona reprezentuje.

O MRTVÝCH POUZE DOBRÉ A O ŽIVÝCH — ?
"De mortuis nil nisi bonum."
"O mrtvých pouze dobré."
Na první pohled velmi užleštěně znějící starořímské přísloví. V poslední době tak často jest ho užíváno v naší česko-americké žurnalistice a veřejnosti. Proč? Kým? Snad aby se zjedlnala rovnováha svědomí těchto časopisů (a individuů za nimi se krčících), za to, že o živých mluví a píší ze zájady jen špatně. To jest: o těch živých, kteří si dovolí zpívat podle své vlastní noty anebo docela předplácejí a fedrují zájmy jiného listu a jiného "vůdce".
Napsali jsme "užíváno", kdežto měli jsme správně napsat **zneužíváno**. I kdybychom připustili oprávněnost a správnost svrchu citovaného přísloví v některých pádech a za jistých okolností, nedovedeme najíti ani jediné instance, kde naše časopisy s ním vyrukovaly na světo, aby byl případ ten oprávněn. Nikdo nebude se zastávati banovní památky zesnulých. To je absurdní, nedůstojné člověka. Ale také nikdo nemá práva na základě nějakého hloupého a nepochopeného přísloví nás nutiti, abychom o darebáku mluvili a psali dobré věci, jen proto, že zemřel.

Ubozí naši mrtví. Ať byli hodni nebo špatní — všichni jsou do jednoho pytlé. Pravda již po smrti neplatí. Všichni jsou tam stejné hodni a darebák, jenž přichal po celý svůj život jen zlo — stane se rázem dobrým člověkem. Vše co potřebuje udělat je — zemřít! Není to nesmyslné?
Kdekoli setkali jsme se v naší veřejnosti s tímto heslem, vždy našli jsme sobecký podklad — zisk — dollary — za ním skryté. Nebyla to památka zesnulých, která byla ohrožena, ale business jejich nástupců. Ve staré římské průpovědi nalezi schovávačku, za kterou se běží ukrýt vždy, když někdo se odváží jim vytknouti nějakou nepřistojnost. "My jsme tuhle tiskárna, nebo tuhle "štolu" zřídili po tom a po tom, a kdo se odváží říci něco proti nám — je netvor, hyena — zneuctví památku zesnulých. Krásné, že ano? Pravda po smrti neplatí. — Ostatně u těch lidí, kteří přislovím tím stále parádují, neplatí ani za živa. Dovolte si vysloviti trochu jiný názor, přidržte se někoho, kdo u nich není "persona grata" — neb konkurenčního časopisu, a uvidíte, čeho se vám dostane. Jestli se ozve a zaženete šakaly zpět do doupete a do úzkých, uslyšíte burčanský pokřik: "Tak a tak dělal ten a ten, my sme jeho nástupci, dědici jeho zásluhy, jeho náhledů a přesvědčení a kdo se od nás různí, ten se rouhá a památce zesnulých — je hyena." Krásná svobodomyšlnost.
Kdyby vůbec bylo i přípustitelné, že ono zastaralé římské přísloví jest správné, pak přece zneužívání jej ku schovávačce zůstalo by darebáctvím. Takové darebáctví kvete u nás na všech stranách. O jedno býti více na hubu našeho národního života —
Kdykoli ualyšíte nebo budete řísti "O mrtvých jen dobré," dývejte se dále, pozorujte a pátrejte proč (?) se ten který list nebo člověk na přisloví to odvolává a jistě najdete na dně osobní prospěch — \$\$\$\$. Ať již přímo neb nepřímě — ale jsou tam.
I kde jest přísloví to upřímně míněno, nemůžeme se s ním co lidé svobodomyšlní vůbec srovnávat, poněvadž jest špatné v principu a ve výsledcích ještě horší. Špatně se vůbec nemluví o žádném, ani o živých ani o mrtvých, když to není naší povinností. Ta nastává teprve tenkrát, když jest nám lábsati, nebo hájiti pravdu. Špatně skutky žijí po smrti člověka a co horšího — rostou a množí se a privádějí nekonečný řetěz zla — zejména jestli se o nich mluví po smrti pachatele — jen dobře. Co je větším zlem: uznati zlo zemřelých a jako takové je dáti za odstraňující příklad nebo otravovati spokojenost a život živých jen proto, že jsou jiných názorů, že předplácejí na jiný list nebo fedrují zájmy jiné tiskárny ve společnosti a na sjezdech? Dobrého člověka pro obyčejný poklesek za živa pronásledovat, zlostout — zhanobiti před celým světem — a mrtvého prospěcháře prohlásiti za velikého, šlechtěného muže — a za hyenu každého, kdo se odváží říci o něm pravdu? Hrobový bléní!
Nevěřte tomu, že jim jde o památku nebožtíka. Ani jim nenaupadne. O osobní zisk z jeho dědictví neb jeho usurpované moci. Jsou to ti sami lidé, jejich svědomí a srdce se nepozastaví nad tím, když píší a do světa tiskem rozšiřují hanopisy a zlostouzení lidí jen proto, že netáhnou s nimi za jeden provaz? Každý je hbitým, špatným, darebákem, kdo nefedruje jejich zájmy. Za \$2.50 předplatného si může koupiti imunitu, za podlízavý dopis stane se již "pokročilým" a "uvědomělým" a za vynadání protivníku toho kterého listu — dostane titul: "šlechtěného charakteru". O mrtvých? Pat — prst na ústa — ticho —
O této otázce promlouvá jeden z největších amerických měsíčníků a provází čtu pěkným obrázkem. Na krásném katafalku spočívá nádherná rakev boháče, v pozadí se pláží zmrazení dělníci, hladoví a otrhaní širocí — oběť jeho hrabivosti — cena, kterou byly získány jeho miliony a v předěti tak zv. čnostnost lidská drží si prst na rtech a dává znamení k tichosti. "Nic než pouze dobré." Dále následují tato mužná a poetická slova pravá lidskosti: **Nebojte se mluvit špatně o mrtvém.** Žádný kdo žil nemá býti zachráněn před zaslouženým odbožením za vše špatné co vy-

konal, jen proto, že zemřel. Karadinál de Bemis řekl: "Přál bych si, aby k živým se zachovával ohled laskavosti a slušnosti až do krajnosti, ale aby mohl člověk svobodně a neomezeně vyjádřiti své mínění o zemřelém." Z úst našich nehodných učitelů podědili jsme celou sbírku nesmyslných a hloupých pořekadel a ze všech těch aphorismů, které jsou namířeny k tomu, aby se nikdo nedotýkal špatnosti, jest nejhorším omen: "O mrtvých jen dobré."
Může býti něco více nepoctivým? Dobří lidé umírají tak snadno jako špatní a špatní nás žádají, abychom jejich smrt považovali za odpuštění. Ukrejte darebáctví a zlobu až do své smrti a pak jste immuní — vaše dobré jméno jest zachráněno. Ovšem, jestli je zločinec tak dlouho mrtev jako Caligula, nebo Jidáš, jestli to nejhorší co udělal šlo za ním až do hrobu, pak můžeme si dovoliti poukázat k jeho špatnosti. Dokud nepřiběhne nějaký hlupák s díží vápna a štětkou, aby zlo zabítil. Jestli dnes země politický boss, já nesmím útočiti na zločinné jeho operace, na úplatky a kradení z veřejných peněz! Ne. On zemřel a já musím mluvit o něm jen dobře. Váš senátor, který si koupil křeslo ve Washingtoně za peníze korporací, kterým jede jim do Washingtonu sloužiti a vás vázat, by vám mohly korporace do kapsy a dostaly své peníze na jeho volbu vynaložené z vás — tiskárne zpátky — tento senátor může býti podoben veřejné kritice a morálnímu odsouzení v 9 hodin ráno, ale kdyby ve čtvrt na deset v opilém stavu spadl s vlaku a zabil se — rázem jsou započtena vaše ústa. Vy musíte jen dobře mluvit o něm, neb on jest mrtvý. Lidé budou státi s obnaženými hlavami kolem jeho hrobu a nad rakví se budou ozývati slova chvály a blahopřání toho "dobrého" muže, který nás opustil. Vy nesmíte učiti své děti odpornosti skutků jaké on spáchal, nemůžete varovati.

Lidský život jest plný přetvářky a plný pokrytectví, ale ze všech největším pokrytectvím a přetvářkou jest smutný a vážný obličej, jaký bereme s sebou na pohřeb darebáka. Ve skutečnosti může bytí mnohý naopak. Poněvadž mrtvý již nemůže býti trestán tělesně, mělo by se užiti zla, jež spáchal, k dobrým účelům — za odstraňující příklad jiným. — Neb jen tak může i zlé státi se se ještě dobrým.
Zlo spáchané žije po smrti člověka a zakrýváti, zamlouvati a snad docela chváliiti zlé skutky zesnulých jest korupcivním mravností živých.
Pravda žije i po smrti — a nepřestává ani za hroblem. Máme mluviti dobře o živých všude a vždy, kde není naší povinností odhalovati a uváděti ve záměst o zlo, jimi páchané. Ta nastává jediné tehdy, když tímto odhalením vykoná se na druhé straně dobro. O mrtvých mláme. Ale když musíme o nich mluvit, řekněme bez obalu — pravdu. To jest lidské, to jest důstojné. D.

UPLATNOST NAŠICH SOUDCŮ.

Dalekosáhlé slovo, které neznamená mnoho, když je slyšíme pronášeti obscurního politického řečníka, per \$\$\$ za řeč, ať již mluví na obranu nebo na pohanu té či oné strany. Ale když vážný a vlivuplný veliký měsíčník, jakým jest "Everybody's Magazine" přinese úvodní článek pod takovým ohlavením, ba co více — uvádí plná jména, uvádí instance, kde a jak soudcové byli a jsou uplatněni, jak rozsudky a soudní výnosy jsou psány a stylisovány advokáti trustů a korporací za tolik a za tolik jeden rozsudek, když jsou podány důkazy — osobní obvinění, černé na bílém a plnými jmény soudců — a kolik dostali za ten který rozsudek — pak je na čase, aby se americký občan pozastavil a začal přemýšleti. Vážně, kam naše země spěje, když velkokapitál a strustovaný průmysl ovládá soudy a diktuje správným soudcům, jaké rozsudky mají vynášeti. Ani ten nejvíce optimista a vlastenecký "jingo" nemůže upříti, že tato cesta vede k jisté záhubě a skáse

svobodných institucí naší země.
Článek v "Everybody's" napsal C. P. Connolly, znamenitý advokát, své doby právní rádec korporací v Montaně a ve státu Washington, odkud ze své vlastní zkušenosti uvádí případy korupce a jména uplacených soudců. Patnáct let pracoval na tomto předmětu, sledil, pozoroval a snášel materiál, aby mohl vystoupiti před americkou veřejností s fakty. Měsíčník "Everybody's" ví, co dělá, když přináší plná jména a podobizny uplacených soudců — zná zodpovědnost a následky takového počinání. To nejsou pouze insinuační a neurčité obviňování a házení blátem, jaké bývá oblibeno v politické kampani, kde každá lež a každá špatnost jest některým lidem vítanou ku poškozování oponenta. Ne. To jsou hluboká a strašná slova — pravdy.
Connolly píše: "Mám důkazy, že tam, kde se jednalo o důležité rozsudky v zájmu korporací proti občanstvu, užíváno bylo vlivu politického u soudců spolkových a Foraker z Ohio, Quay z Pennsylvanie, Cox z Ohio, Clardy z Missourie, Herrin z Californie, Evans a Guggenheimer z Colorado osobně neb zvláštními vyslanci pracovali u soudců a užívali svého vlivu, aby rozsudek byl vyneseno ve prospěch korporace. Dokáži, píše Connolly dále, že soudcové, jako paňacové dělali kotrmele a předělávali a měnili již jednou vynesené nálezy a rozsudky podle toho, jak jim bylo z vyšších míst nařízeno. Uvádí výnosy soudní, které neznamenaají vlastní nic a byly stylisovány korporacími zástapei v takových pádech, kde nebylo vůbec možno, aby soud rozhodl proti korporaci a proto se vydal rozsudek, který neznamenal nic a nechal mocným dvéře otevřeny k porušování zákona — a utlačení zákonných odvolání se k právu a spravedlnosti. Za ty výnosy bylo zapláceno tolik a tolik, jako za zboží v trhu, podle běžné tržní ceny.
Konvence, které navrhovaly kandidáty za nejvyšší soudce, byly natičeny delegáty stojícími ve službách korporací a pouze ten kandidát, jenž již předem byl kapitál zaprodán, měl naději na nominaci a možné zvolení.
"Viděl jsem 15,000 dělníků propuštěných najednou z práce, jen aby se udělal nátlak na soudce a korporace prohlásila, že tyto dělníci nedostanou zaměstnání více, jestli rozsudek soudu nebude takovým a takovým. Viděl jsem vyvolaný náběh na banku a ruinování její, jen aby se na soudci, který měl všechn svůj majetek a budoucnost své rodiny vloženu v této bance, vynutilo rozhodnutí příznivé korporaci." — "Povol, vyděj rozsudek jak jej mají advokáti stylisovati a my tě zachráníme — ba co více, my tě uděláme mocným a bohatým," tak zněl rozkaz korporace.
"Vím o případu, kde byl soudce pronásledován jako lupič, nebylo mu dopřáno oddechu, až konečně byl jedné noci dopaden v hotelu a tam obličán od devíti hodin večer do pěti do rána advokáti podplacenými a dělán na něj nátlak, aby rozhodl podle právní korporace, nabízeno mu za \$250,000 na jedné straně a finanční i politické zničení v případě opáčeném. Když byl Clark zvolen spolkovým senátorem za cenu \$1,000,000 a vše se dostala před soud, bylo užito nečestných cest k vymáčení příznivé pro něj rozhodnutí — a soudce byl spít a v takovém stavu mu předložen rozsudek k podepsání.
Soudce M. J. Gordon od nejvyššího soudu státu Washington vydal jednou rozsudek v případě zabiti člověka vinou železnice, die něžž pouze vdova a závislé děti zabitého mají právo žádati odškodné. Matec, sestřina, otec i vto vše právo žádati za život syna a bratra jaké náhrady. Poněvadž se jednalo v onom případě o svobodného člověka, jenž živil své staré rodiče, dráha byla spoutána placemí odškodného. — Hned na to korporace začala propouštěti ženaté lidi a vyplácovati jejich místa lidmi svobodnými, jejich život neměl podle rozhodnutí soudu žádné ceny. Když vypršela úřední lhůta soudce Gordona, stal se ihned vrchním advokátem dráhy Great Northern, pro kterou

dříve jako soudce onen rozsudek vydal.
Jeden zákonodárc, který nechtěl hlasovati pro Clarka za senátora, měl právě před soudy případ, v němž se mu jednalo o majetek v ceně \$100,000. Bylo mu řečeno, dá-li hlas Clarkovi, že soud vyhraje a poněvadž tak nečinil, rozhodl soud proti němu na základě technických chyb v obžalobě.
Connolly dále uvádí doslovné dopisy advokáta dráhy Great Northern, bývalého soudce, ku svému nástupci na křesle nejvyššího soudu ve Washingtoně, Milo Kootovi, v nichž Root prosí za prominutí, že nemohl pro nemoc ihned podepsati a vydati rozsudek ve prospěch dráhy, jak mu jej Gordon sám napsal a pouze k podepsání poslal a zároveň pokorně doznává, že ví, čím jest jenom a dráze povinnován.
Connolly slibuje podati důkazy o tom, že korupce našich soudů je všeobecnou a že kapitál a korporace najdou v soudcích vždy protekei i když lid zákony domáhá se svého práva a ochrany. Spolkoví soudcové jsou vždy připraveni prohlásiti takové zákony za neústavní. Náš lid se naučil diviti se na tyto soudce jako na osoby posvátné a nade vši kritiku povznesené.
Kapitál a jeho zlotřilý, protizákonný kombinace vídí, že jim lid vyrval moc nad zákonodárny. Refferendum to dokázalo. Proto se nechtěl do soudních síní, kde úplatní soudcové mají větší moc než lid a sbory zákonodárné.
Rozhodné slovo o tom, zdali je ten který zákon ústavní neb ne, jest úplně ponecháno jednotlivci — obyčejnému politikovi, kterého vliv působí za soudem navrhá a zvolil a úplatky si jej k poslušnosti zavázal. Proto vidíme denně zákony protikorporační prohlášené za neústavní — na základě skronečených výkladů a bodů, které připouští stejně dobře výklad kládny neb záporný. Pak se nemůžeme diviti, že chudý člověk nemá dnes takřka žádné naděje domoci se práva a spravedlnosti proti korporaci a trustům, že i nejvyšší tělesa zákonodárná jsou omezena ve své činnosti slovem jediného člověka a jejich práce ničena a snaha mařena jeho jediným škrtnutím pera.
To zavinilo též degeneraci advokátské profese. Penze jsou jejich heslem, a tam, kde je jich více, tam vrhnou své umění, své síly — a nepamohají zjednati spravedlnosti průchod, ale šlapati jí v prach. Nemůžeme se diviti tomu, když v časopisech objevují se vážná pojednání o otázce, zdali jest advokát parazitem. Korupce soudní učinila jej tím, čím je, neb ví a cítí, že není mu čeliti spravedlnosti a zákonu, ale peněžní moci a proto přirozeně snaží se dostati se tam, kde jsou peníze a tudíž i právo.
Podle odhalení Connollyových jest náš soudní system shnilým skrz na skrz a i tenkrát, když nižší soudcové zachovávají neporušenou spravedlnost a neustraní korupce dobře vědí, že odvolávají se k soudcům vyšším, najdou tam své sluchy a zaprodané zástupce připravené rozhodovati o případě v jejich prospěch.
Gloriola, jakou náš lid, zákona uctívá a posluhuje, zahnil hlavy soudců, vida v nich zástity svých práv a svobod — jest dně největší překážkou reformy. Soudcové sami sebe považují za osoby nad obyčejné smrtelníky povznesené — veřejnost na ně pohlíží jako na takové, ale za tou svatozář panuje a bují ta nejhorší korupce, která jest dnes poslední baštou pro zločinné korporace a kombinovaný kapitál. Tam najde vždy zastání a ochrany proti lidu, hájícímu svá práva. D.

Dr. J. F. Schefčik,

OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM.
Český hofník: Běho ul. č. 13. (1. patro).
Odběratel: 20-2 Masnické náměstí, u Hrochovy 474, aul. č. 15. tel. 5-38
Telefony: N. W. Main 4670. T. N. Center 4758. Res. T. N. Calhoun 3643.
MINNEAPOLIS, MINN.